

[Statsministeren.]

gelse har rekordhøjde, og at vi er nået til det punkt, hvor yderligere fremgang kun kan nås gennem øget produktivitet. Det gælder også herhjemme. Til trods herfor synes der ikke i dag at være væsentlige tendenser til prisstigninger.

Vi har, som jeg sagde, også herhjemme nået en så høj beskæftigelsesgrad som aldrig før, og det er nu kun på ganske få områder, der endnu findes ledige hænder. Derfor er spillerummet for yderligere fremgang ved at inddrage ledig arbejdskraft i produktionen blevet meget lille, og den udvikling, vi har gennemløbet — jeg tror i og for sig ingen vil anfægte, at det er gået sådan — betyder, at vi efterhånden må ændre sigte i den økonomiske politik. Det er for mig noget meget afgørende, at man følger sin finans- og pengepolitik op efter, hvordan konjunkturerne udvikler sig.

Det ærede medlem hr. Poul Møller er ikke særlig tilbøjelig hertil i sine mange ræsonnementer. Det ærede medlem nævnte kombinationen af stigning i produktion, valutaoverskud og statsfinansier og kan ikke rigtig forstå, at man kan have forskelligt syn herpå til forskellige tider. Det skyldes jo simpelt hen, at forudsætningerne er forskellige fra gang til gang. Da denne regering trådte til for 3 år siden, var det hovedopgaven for regeringen — og det tror jeg i og for sig man er enig i fra oppositionens side — at få produktionen til at stige stærkere end i årene før. Det er også lykkedes, men skal vi fortsætte denne stigning, og ønsker man, at forbruget fortsat skal stige, hvad jeg så udmærket forstår at man fra mange sider gerne vil have, ja, så kan det kun ske ved, at produktionen øges, og den kan ikke fortsat øges ved at inddrage mere arbejdskraft. Det har vi allerede fået varsel om.

Vi har set, at importen er steget stærkt i de sidste 6 måneder. Ganske vist tyder tallene fra april på, at der nu igen er ved at blive en lidt bedre balance mellem import og eksport. Selv om man kan forklare en del af stigningen ved den dårlige høst og andet, der kan komme ind i billedet, også med hensyn til tolden, kan vi vist ikke komme uden om, at en væsentlig del af importstigningen skyldes en almindelig efterspørgselsstigning her i landet.

Vi er således nået til et punkt i vor

økonomi, hvor man må se sig godt for, hvor økonomien er ved at være ret anspændt. Jeg tror, at vi alle i dag — det vil jeg gerne sige her — skal prise os lykkelige over, at det ikke er lykkedes oppositionen at gennemføre sin kampagne for de store skattnedsættelser og få den omsat i praktisk politik. Hvis vi i den nuværende situation gennem betydelige skattnedsættelser øgede efterspørgslen med mange hundrede millioner kroner, så ville der netop ske noget af det, som mærkeligt nok det ærede medlem hr. Poul Møller har fat på at vi skal undgå. Det ærede medlem taler om inflationspresset og nedgangen i valutastillingen, men hvordan kan det ærede medlem så anbefale noget, der automatisk vil føre hertil? Jeg forstår naturligvis godt, at man gerne vil have sat skatterne ned, men argumentet om — det var særlig det ærede medlem hr. Poul Møller, der var inde herpå — at det var nødvendigt at sætte skatterne ned, for at befolkningen kunne klare sig, bestille noget og øge forbruget, hører da ingen steder hjemme i en situation, hvor indkomst, hvor forbrug og hvor beskæftigelse er steget mere end nogen sinde.

Det har jo desværre vist sig, at fremgangen i landbrugets valuta-indtjening ikke har været særlig stor i det sidste års tid — det må ikke opfattes som nogen kritik af landbruget — og det vil derfor i år blive vanskeligere at sikre betalingen for den stigende import, medmindre man kan hente valuta-indtjeningen hjem andre steder fra, vel først og fremmest hvis vi kan fortsætte den betydelige fremgang i industrieksporten. Det, der må stå som den vigtigste opgave i dag, kan derfor ikke være yderligere at arbejde for, at forbruget skal stige. Jeg tror, at hvis vi kan nå til at kunne konsolidere den forbrugsstigning, der har fundet sted, og så, efterhånden som produktiviteten øges, igen komme i gang, så er vi nået langt; men det, vi må undgå, er nu at foretage os noget, hvorved mulighederne herfor forringes.

Der er før talt om siksak-politik i dansk økonomisk politik, om ulemperne ved tilfældige kriseforanstaltninger. Vi har nu virkelig mulighed for at undgå noget sådant, men dette kræver — det vil det også kræve af det høje ting og alle dets medlemmer — at man i det år, hvor valget jo